

ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΟΝ.

30 Ιουλίου 1863.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκηρύχθη ἡ λήξις τῶν ἀγγλικῶν βουλῶν. Κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις αὐτῶν πολλαὶ ἐγένοντο ἐπερωτήσεις κατὰ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, κατακρινούσης ἀείποτε τὴν πορείαν τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Δὲν ἐδίστασεν ἡ ἀντιπολιτευομένη μερίς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ παραχώρησις τῆς Ἑπτανήσου ἐξασθενεῖ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δυσκόλως θὰ δυνήθῃ νὰ παγιώσῃ ἐν Ἑλλάδι ἰσχυρὰν κυβέρνησιν. Ἀλλ' οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι λίαν καλῶς ἀνεσχευάσθησαν ὑπὸ τῶν Κ. Κ. Ρώσελ καὶ Παλμερστῶνος. Μιφιλέλληνες οὗτοι ὑπουργοὶ τῆς Ἀγγλίας ἐξέθησαν τὰς σχέσεις αἰτίνας συνήπτων τὴν Ἑπτανήσον μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τὰς υποχρεώσεις ἅτινας ἀνέλαβεν αὕτη διὰ τῶν συνθηκῶν ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Ἑπτανήσιων. Ἐνόσω, εἶπον, ἐβλέπομεν τὴν ἐν Ἑλλάδι κυβέρνησιν ἀδύνατον καὶ ἐναντίον τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου ἐνεργεῖσαν, οὐδόλως ἡδυνάμεθα νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν προσπάθειαν. Ἦδη ὁμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν· βασιλεὺς ὑποσχόμενος συνταγματικὴν κυβέρνησιν, καὶ εἰρηνικὰς μετὰ τῶν γειτόνων του σχέσεις, ἐξελέχθη, ἐπομένως οὐδεμίαν ἔχουμεν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ χώρα αὕτη διὰ τῆς προστατεύσεως τῶν προστατευομένων νήσων θέλει ὠφελῆθαι μεγάλως· ἐξ ἄλλου δὲ καὶ οἱ Ἑπτανήσιοι ἐνούμενοι ἤδη, κατὰ τὸν διακτὴ αὐτῶν πόθον, μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ Γεωργίου, οὐδεμίαν θέλουσι πάθει ζημίαν, ἐξ ἐναντίας ἔχομεν ὅλα τὰ δεδομένα ὅτι θέλουσι προσδεῦσαι.

Ἀπέκρουσαν ἐπίσης καὶ τὴν πρότασιν, ὅτι ἡ Τουρκία πρέπει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐνώσεως, ἀποδείξαντες ὅτι ἡ δύναμις αὕτη οὐδόλως συμμετέσχεν εἰς τὴν συνθήκην τοῦ 1815, τὴν θέσαν τὴν Ἑπτανήσον ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν. Ὁ Κόμης Ρώσελ ἐπὶ τέλους εἶπεν, ὅτι ὁ ἀγγλικὸς λαὸς ἐπιδοκιμάζει πληρέστατα τὴν ἐνωσιν, ὅτι αἱ ἀγγλικαὶ βουλαὶ δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφανθῶσι περὶ τούτου, ὡς μὴ οὐσης τῆς Ἑπτανήσου κτήσεως Βρετανικῆς, καὶ ὅτι ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Τουρκία οὐδεμίαν ἔφερον εἰς μέσον σπουδαίαν ἔνστασιν κατὰ τῆς ἐνώσεως, ἥτις θέλει τελεσθῇ ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν ἀγγλικῶν βουλῶν συζητήσεις περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου δι' ἡμᾶς ζητήματος, ἐκ τῶν ὁποίων ἀριθμήτως φαίνεται ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀπολυτηρίου λόγου τῆς βασιλείσεως, ἡ σταθερὰ ἀπόφασις τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου πρὸς πραγματοποίησιν αὐτοῦ. Ἦδη δὲ ἀμέσως μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῶν βουλῶν, ἀπαλλαχθέν τὸ ὑπουργεῖον ἐκ τῶν ἀναφυομένων καθ' ἐκάστην ἐν αὐταῖς ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως προσκομμάτων, προέβη ἀμέσως εἰς τὴν διάλυσιν τῆς Ἰονίου βουλῆς καὶ τὴν συγκαλέσιν νέας, κηρυξούσης ἀφεύκτως τὴν ὁμόθυμον θέλησιν τοῦ ἑπτανήσιακοῦ λαοῦ, ὅπως ἐνωθῇ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Οὕτως μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὴν εὐχάριστον θὰ ἔχωμεν ν' ἀναγγεῖλωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώτας ἀγγελίαν τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ διακτοῦς ἡμῶν τούτου πόθου.

Αἱ νέαι διακοινώσεις τῶν τριῶν μεγάλων δυνάμεων Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Αὐστρίας ἐπρόκειτο νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὸ ῥωσικὸν ἀνακτοβούλιον κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα καὶ ἴσως ἤδη ἔφθασαν εἰς τὸν πρὸς ἂν ὅρον. Κατὰ τὸν «Τύπον» τῆς Βιέννης ἐν ταῖς διακοινώσεσι ταύταις μέμφεται τὸ ἐπιτόλαιον καὶ ἀνεπαρκὲς τῶν ῥωσικῶν ἀπαντήσεων καὶ ἀνασχευάζεται ἡ μομφὴ ἢ ἡ ῥωσικὴ κυβέρνησις ἔρριψε κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, ὅτι ἐντὸς τῶν κρατῶν τούτων ὑποβάλλεται μόνον ἡ πολωνικὴ ἐπανάστασις. Τὸ ὕψος τῶν διακοινώσεων τούτων εἶναι ἀρκούντως δρυμνὸν, ὁποῖον ἀπῆτει ἡ γλώσσα τῶν ῥωσικῶν διακοινώσεων, περιορίζονται δὲ καὶ πάλιν εἰς τοὺς προταθέντας διὰ τῶν πρώτων διακοινώσεων τῶν ὁρῶν.

Καὶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πολλαὶ συζητήσεις ἐγένοντο ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς βουλαῖς κατὰ τὰς τελευταίας πρὸ τῆς λήξεως τῶν ἡμέρας. Μακροτενεῖς ἀγορεύσεις ἐξεφωνήθησαν, τὰς διαπραγματούμενας ὁμότητας καταδικάζουσας, ἀλλὰ πάντες οἱ ἀγορεύσαντες εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἀπέληξαν, τὴν διὰ τῆς διπλωματικῆς μόνον ὁδοῦ ὑποχρεώσιν τῆς Ῥωσσίας πρὸς παραδοχὴν τῶν προτεινομένων ὅρων, οὐδόλως παραδεχθέντες τὸν πόλεμον. Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀπαντήσας, ἐξεφράσθη ὅτι δὲν ἀπέβαλεν εἰσέτι πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τῆς εἰρηνικῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου, ἀλλ' ὅτι ἀπεναντίας προέβη ἐν βήμα πρὸς τὰ πρόσω, ἀναγνωρισάσης τῆς Ῥωσσίας τὸ δικαίωμα τῶν δυνάμεων τοῦ νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὰ τῆς Πολωνίας δυνάμει τῶν συνθηκῶν.

Καὶ ἐκ τοῦ ἀπολυτηρίου δὲ λόγου τῆς βασι-
λισσῆς ἐξάγεται ἡ ἰδέα αὐτῆ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπου-
ργείου, τοῦ νὰ ἐκπληρωθῶσι δηλαδή αἱ διατάξεις
τῆς Βιενναίας συνθήκης καὶ λήξῃ οὕτω ῥῆξις ἀντι-
βαίνουσα εἰς τὴν φιλάνθρωπιν καὶ ἐπικινδυνος
εἰς τῆς εὐρωπαϊκῆν ἡσυχίαν.

Η ΑΛΚΥΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε πηλλὰδ. 12.)

VI.

Ἡ Ἀλκυὼν καθήμενὴ παρὰ τὴν κοιτίδα τοῦ τέ-
κνου τῆς, τὸ ὅποιον κοιμᾶται ὑπνὸν γαλήνιον, τὸ
κυττάζει ἐν ἀγαλλιάσει, ἐπειδὴ ὁ Θησεύς τὴν ἐβε-
βαίωσεν ὅτι ὁ Μελάνιπρος θὰ ἀρξῇ λαοῦ ἰσχυροῦ
οὐχ ἥττον ὅμως εἶναι πολὺ ἀνήσυχος διότι φοβεῖ-
ται τὴν ὀργὴν τῆς Φαίδρας.

— Κοιμήσου, τέκνον μου, ἔλεγε, καὶ οἱ θεοὶ
ἄς σε βοηθήσωσιν ὅταν μεγαλώσῃ· δὲν θὰ μείνης
ἄσημος καὶ περιφρονημένος, ἀλλὰ θὰ βασιλεύσῃς
εἰς ὠραίαν χώραν, καὶ ἐπὶ χρυσοτεύκτου θρόνου
καθήμενος θὰ διανέμῃς εἰς τὸν λαόν σου δικαιοσύ-
νην· καὶ οἱ μὲν πονηροὶ θὰ σε φοβῶνται, οἱ δὲ ἐνά-
ρετοὶ θὰ σε ἐξυμῶσι, καὶ ἐγὼ ὡς μήτηρ θὰ
σεμνύνωμαι διὰ τὴν δόξαν σου. Κοιμήσου τέ-
κνον μου, καὶ ὁ Ζεὺς ἄς σε προστατεύσῃ κατὰ τῶν
ἐχθρῶν σου! Ἐάν ποτε πολεμικοὶ γείτονες ἐπιδρά-
μωσιν εἰς τὴν χώραν σου θὰ ἐκστρατεύσῃς κατ'
αὐτῶν μετὰ τῶν ἀδρείων συντρόφων σου, καὶ ἀφού-
τους ἐκδιώξῃς μακρὰν τῶν τειχῶν, θὰ ἐπανέλ-
θῃς νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος καὶ θὰ προσφέ-
ρῃς θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, ἐγὼ δὲ θὰ ἐναδρύνωμαι
ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θησεῦς ἐφάνη ἀντάξιός τῶν ἀνδρῶν
γαθημάτων τοῦ πατρός του. Θὰ σοῦ δώσω σύζυγον
φρόνιμον καὶ ἐνάρετον, ἥτις θὰ τακτοποιῇ τὰ τοῦ
οἴκου καὶ θὰ οἰκονομῇ τὰ πλούτη σου. Καὶ οἱ μὲν
γέροντες θὰ εὐχῶνται εἰς τοὺς υἱοὺς των νὰ τύχω-
σιν ὁμοίας συζύγου, ἐγὼ δὲ θὰ εὐφραίνωμαι βλέ-
πουσα αὐτὴν κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τοῦ
τέκνου τοῦ υἱοῦ μου! Κοιμήσου, τέκνον μου,
καὶ εἰθε αἱ μοῖραι νὰ κλώσῃσι μακρὸν τὸ νῆμα τῆς
ζωῆς σου! Ὅταν ἀποθάνῃς θὰ με κηδεύσῃς μεγα-
λοπρεπῶς τὴν πυρὰν ὅπου θὰ καῇ τὸ σῶμα μου,
θὰ βάνωσιν αἱ νεάνιδες μὲ ἀρώματα καὶ εἰς τὰς
ολόγας αὐτῆς θὰ βίβωσι τρίχας τῆς κεφαλῆς των·
θὰ κλαύσῃς τὸν θάνατόν μου καὶ ἡ ψυχὴ μου εἰς
τὸν ἄδην θὰ ἀγγάλλεται βλέπουσα ταῦτα.

Οὕτω ἡ Ἀλκυὼν ἐντροπὴν εἰς τὴν κόλπον ἐκπέμπει.

Αἶφνης κρότος βημάτων ἀκούεται, ἡ θύρα ἀνοίγε-
ται καὶ ἐμφανίζεται ἡ Φαίδρα παρακολουθουμένη
ὑπὸ δούλου αἰθίοπος, κρατοῦντος εἰς χεῖρας γυμνὸν
ξίφος· ἡ βασίλισσα ἔχει τὸ ἦθος ἀπειλητικὸν ὁ
δὲ, ὡς ὁ ἔβανος μέλας, δούλος εἶναι ἡμίγυμνος
καὶ ὅλως ἀπαθής. Ἡ Ἀλκυὼν ἅμα εἶδε τὴν Φαί-
δραν ἀνεσκήρτησεν, ἐσηκώθη, ξίφος κατέλαβεν αὐ-
τὴν καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐπελιδνώθη. Ἡ Φαί-
δρα ἀτενίσασα αὐτὴν ἀγρίως.

— Διὰ τί Ἀλκυὼν, εἶπε, τρέμεις ὅταν με βλέπῃς;
διὰ τί σε φοβίζει τὸ ξίφος τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ δού-
λος οὗτος; ἐνόησες τάχα ὅτι ἐφθασεν ἡ ἐσχάτη
σου ὥρα;

Ἐλθόντος θανάτου διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπον
τῆς Ἀλκυῶνος· δις ἠνέφξε τὸ στόμα τῆς διὰ νὰ
ὁμιλήσῃ καὶ δις μένει ἄφωνος, τέλος ἀποκρίνεται·

— Ὡ Φαίδρα! ἐταράχθην τῶνόντι βλέπουσά σε
ἐρχομένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός μετὰ τοῦ δού-
λου τούτου, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ πραγμα-
τοποιήσῃς τὴν ἀπειλήν σου καὶ νὰ φονεύσῃς γυ-
ναῖκα ἀπροστάτευτον καὶ πολὺ σοῦ ὑποδεεστέραν
κατὰ τὸ γένος! Ὅχι, δὲν εἶναι ἄξιον τῆς βασιλι-
κῆς σου μεγαλειότητος τοῦτο!

— Τί λέγεις Ἀλκυὼν; δὲν εἶσαι ἐρωμένη τοῦ Θη-
σεῦς; δὲν ἐξηλθεν οὗτος πρὸ ὀλίγων ὥρων τοῦ
δωματίου σου; Χάρις εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Θησε-
ως δὲν εἶσαι ἀναξία τῆς ἐκδικήσεώς μου.

— Δὲν ἀρνούμαι Φαίδρα ὅτι ὑπῆρξα ἄλλοτε ἐρω-
μένη τοῦ Θησεῦς· ἀλλὰ μήπως ἤξευρα ὅτι θὰ
γίνῃ μετὰ ταῦτα σύζυγός σου; Οἱ θεοὶ δὲν με
ἐπροίκισαν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν. Μήπως
καὶ σὺ αὐτὴ τὸ πρόσθελες; Ἰσως μάλιστα οὐδὲ
ἤκουσας ποτὲ ἀναφερόμενον τὸ ὄνομά του, ἀν καὶ
ἐδῶ εἶναι πρὸ πολλοῦ φημισμένον.

— Χθὲς ἤξευρες πολὺν καλὰ ὅτι ἦμην σύζυγός
σου, καὶ ὅμως διήλθες ὥρας ὀλοκλήρους μετ'
αὐτοῦ, ἐνῷ ἐγὼ ἄγρυπνος, κατατηχομένη ὑπὸ ζη-
λοτυπίας καὶ χύνουσα πικρὰ δάκρυα, παρεμύνησεν
τὴν ἐξοδὸν του. Εἶπε λοιπὸν, δὲν εἶσαι ἀξία θα-
νάτου;

— Δὲν θέλω νὰ ψευθῶ, ἐπιμαρτύρομαι ὅμως
τοὺς θεοὺς ὅτι τὸν καθικεύσευσα γονυπετής καὶ
μετὰ δακρύων ν' ἀπέλθῃ «Ἐπίστρεψον εἰς τὴν βα-
σίλισσαν, τῷ εἶπα, διότι φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν τῆς».

— Ἀλλ' ἔμεινε, διότι εἶσαι ὥραία Ἀλκυὼν, διότι
σε ἐπροτίμησε καὶ ἀπὸ τὴν βασιλίσσαν αὐτὴν!

— Νέε βασίλισσα! ἀγνοεῖς τάχα πόσον αἱ ὀρέ-
ξεις τῶν ἀνδρῶν εἶναι ἄστατοι; πολλὰκις κατα-
δέχονται καὶ ῥέπουσι παρρησίᾳ τὸ βλέμμα τῶν